

Deu poemes de deu

Asclepiades, *AntPal* VII 500

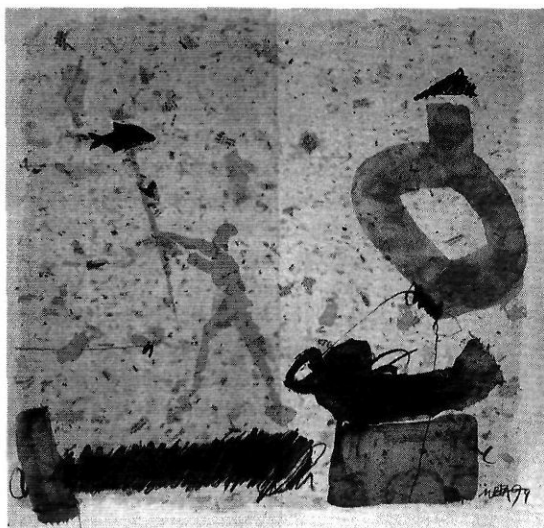
Oh tu que passes vora la meva tomba buida,
caminant, a Quios quan arribis
explica al meu fill Melesàgoras
que una llevantada se m'emportà, amb la nau
i la mercaderia, i que d'Evippos
això és tot el que en queda, el nom.

Cal·límac, *AntPal* XII 43

Avorreixo els poemes cíclics i no em
plau el camí que tragina una gentada amunt i avall.
Odio també l'amor massa fressat i no bec
a la font. Detesto tot el que és comú.
Tu, però, Lisànias, sí que ets bell. Sí, i encara
no ho has dit, l'eco ja respon «és d'un altre, ell».

Leònidas, *AntPal* VII 455

Marònide, la vella beuarra, l'escura-gerres,
jeu aquí. Sobre la tomba
una copa àtica l'assenyala a tothom.
I gemega, sota terra i tot, no
d'haver deixat indignents els fills i el marit
sinó només perquè la copa és buida.

Meleagre, *AntPal* V 174

Dorms, Zenòfila, brot manyac. Ai
si sobre teu jo ara pogués, sobre les teves
parpelles, sense ales, com el Son, posar-me.
Perquè ni el Son et visités mai més, ell
que fetilla fins els ulls de Zeus, i jo
pogués tenir-te, jo, només jo, a tu.

Posidip, *AntPal* V 186

No et pensis que amb plors de persuasió
m'enganyis, Filènide. Sé que no estimes
ningú en el món més que a mi
sempre que estàs al llit amb mi.
Però si un altre t'hi
tenia, li diries, llavors,
que l'estimaves més a ell que no a mi.

Antípatre de Tessalònica, *AntPal* XI 20

Fugiu, tribu dels poetes de mots espinosos.
En el que canteu hi ha faldars i atxes de blens
reinosos i vés a saber quina peixalla;
mentre us esmerceu a doblegar l'ordre dels mots
i a la font sagrada de la poesia
no beveu sinó aigua. Avui commemorem
Arquíloc i la vigoria d'Homer.
La copa no vol saber res amb bevedors d'aigua.

Automedont, *AntPal* XI 29

Crida-la, fes-la venir. Tot és a punt.
Ara que, quan vingui, què faràs? Adona't,
Automedont, del teu paper. La tens
més pansida que un encim:
trempada i viva abans, ara s'amaga, morta,
entre les cuixes. No se'n riuran
poc de tu, si t'exposes a navegar
sense instrument; sense ni rem per remar.

poetes

Carles Miralles
de l'Antologia Palatina

Filodem, AntPal XI 41

Després de trenta, set anys, lluna rere lluna,
han passat, pàgines arrencades de la meua vida,
i ja han fet sembra en mi tot de cabells blancs,
missatgers, Xantipa, de l'edat del seny.
Però el so de la lira, la conversa i la gresca
bé m'importen, encara, i el foc
omple de fum el meu cor insaciable.
Vinga, Muses, afanyeu-vos
a escriure, mestresses, el nom d'ella
com a colofó de la meua follia.

Pàl·ladas. AntPal IX 167

A canvi del foc, Zeus atorgà un altre foc, les dones.
Tant de bo ni la dona ni el foc no haguessin mai
aparegut. El foc, però, aviat s'apaga, i la dona és foc
que no s'apaga mai, vivaç, i pren pertot.

Pau Silenciari, AntPal V 217

Auri, Zeus penetrà a la cambra de bronze
de Dànae i li tallà el nus
de la intacta donzella. Jo sostinc
que aquesta història vol dir que l'or, amo de tot,
pot més que els murs de bronze i els nusos. L'or
totes les defenses posa a prova i totes les claus, l'or
que abaixa els fums de les atives com sotmeté
el cor de Dànae. Un enamorat
no cal que pregui a Afrodita, si ofereix diners.

